

ACC. N:R M. 11836:1.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Om brännvinsbränning

Jag har hört berättas av gamla personer att här i
Gnosjö brändes brännvin till gorn på midiet av
1800 talet då det blev förbud på det samma. Lorn råvara
till det samma användes korn varför det var i huvudsak
de större börderna som brände brännvin. I en grängård
N. Skog har jag sett en gammal brännvinspanna, den-
samma var tillverkad av koppar förtent och försedd
med fötter, den rymde omkring 30 liter. Till pannan
hade hört ett lock - enligt uppgift beslagtagit av
myndigheterna vid brännvinsförbudets införande - detta
hade varit kypit uppåt och på själva kupan försedd med
en pip, locket kländes fast vid pannans övre kant
packning hade näst finnas emellan pannans och
lockets kantar så där blev tät. Från pipen på locket
till ett rör i förstugan - det är brännriet i Skog -
som beskrives - gick en slang - var densamma var
utav har jag mig ej bekant - röret i förstugan

N. Skog

154

Om brännvinsbränning

gick igenom ett keur som under bränningen var fyllt med kallt vatten, på så sätt avkyltes ängen och förvandlades till brännvin som nu var färdigt.

Brännvinsbränning ansågs för att vara ett hedersligt yrke och den förut omtalade bonden i N. Skog valdes till kyrkovård i Gnosjö. I Gnosjö fanns i präst på 1830 talet som hette Almen som blev avsatt, sedan han blivit avsatt flyttade han till N. Skog och sötte brännvinsbränningen åt Johannes Andersson, var omvänds präst dålig till att predika så var han så mycket bättre till att bränna brännvin så Johannes Andersson fick beröm för brännvinet Almen brände.

Brännvinet såldes i kausis och stop men vard en kannan brännvin eller stop karstade har jag aldrig hört men jag vet att det fanns personer som köpte brännvin på kredit av brännvinsbrännare så de till slut fick gå ifrån sin gård, det hette då att man söp upp sin gård.